

РЕЙ БРЕДБЪРИ АПРИЛСКАТА ВЕЩИЦА

Част 0 от „Семейство Елиът“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Сеси летеше високо в небето, над долини, под звезди, над река, езеро, път. Летеше невидима като млади пролетни ветрове, свежа като диханието на детелината в притихналите в сумрака поля. Рееше се в гълъби, меки като бели хермелини, спираше в дървета и живееше в цветя, пръскайки листенца на вятъра. Кацаше в лимоненозелена жаба, прохладна като мента край блестящо езерце. Подтичваше в рошаво куче и лаеше, за да чуе ехото от далечните обори. Живееше в младите априлски треви, в сладките бистри течности, извиращи от мускусната земя.

Пролет е, помисли си Сеси. Тази нощ ще вляза във всяко живо същество на света.

И ето че влизаше в спретнати щурчета по мокрите пътища или пък се къпеше в росата на желязна порта. Току-що бе навършила седемнайсет и бързият ѝ ум летеше невидим с ветровете на Илинойс.

— Искам да се влюбя — каза тя.

Беше го казала на вечеря. И родителите ѝ я изгледаха с разширени очи и застанаха на тръни.

— Търпение — посъветваха я те. — Не забравяй, че се набиваш на очи. Цялата ни Фамилия е странна и се набива на очи. Не можем да се смесваме и да се женим с обикновени хора. Ще изгубим магическите си сили, ако го сторим. Не искаш да изгубиш *своята* способност да „пътешестваш“ чрез магията, нали? Така че внимавай. Внимавай!

Но горе в спалнята Сеси бе сложила мъничко парфюм на гърлото си и бе легнала треперееща и изпълнена с очакване в голямото си легло, а над Илинойс се издигаше млечнобялата луна и превръщаше реките в сметана, а пътищата — в платина.

— Да — въздъхна тя. — Аз съм от странно семейство. Спим през деня и летим през нощта като черни хвърчила на вятъра. Пожелаем ли, можем да спим цяла зима в свитите в топлата земя къртици. Мога да живея в абсолютно всичко — в камъче, в минзухар и богомолка. Мога да напускам неугледното си мършаво тяло и да пращам съзнанието си в търсене на приключения. Сега!

И вятърът я понесе над полета и ливади.

Видя топлите пролетни светлини на къщурки и ферми, примигващи разноцветно в здрача.

Щом не мога да се влюбя аз самата, защото съм невзрачна и странна, то тогава ще се влюбя чрез някой друг, помисли си тя.

Край една ферма в пролетната вечер тъмнокосо деветнайсетгодишно момиче вадеше вода от дълбок кладенец. И пееше.

Сеси падна като зелено листенце в кладенеца. Легна на нежния мъх, загледана през тъмната прохлада. Ето че се озова в трептяща невидима амеба. А сега — в капка вода! Накрая усети как се повдига в студената чаша към топлите устни на момичето. Разнесе се мек вечерен звук на пиене.

Сеси погледна през очите на момичето.

Проникна в тъмнокосата глава и погледна с блестящи очи ръцете, които дърпаха грубото въже. Заслуша през уши като раковини света на момичето. С деликатни ноздри долови миризмата на нейната вселена, усети как сърцето ѝ бие ли, бие. Почувства как непознатият език се движи с песента.

Дали знае, че съм тук? — помисли си Сеси.

Момичето ахна. Впери поглед във вечерните поляни.

— Кой е там?

Никакъв отговор.

— Просто вятърът — прошепна Сеси.

— Просто вятърът. — Момичето се позасмя над себе си, но потрепери.

Какво хубаво тяло имаше това момиче. Закръглена плът обгръщаше и скриваше най-фина и стройна бяла кост. Мозъкът — като розова чайна роза, увиснала в тъмното, в устата сякаш имаше сайдер. Стегнати устни плътно покриват бели-бели зъби, вежди се извиват изящно, косата поглажда нежно млечнобяла шия. Малки, плътно затворени пори. Вирнато към луната носле и бузи, горящи като малки пожари. Тялото преминаваше с лекотата на перце от едно движение към друго и сякаш пееше само на себе си. Да бъдеш в това тяло и тази глава бе като да се грееш на огъня на печка, да живееш в мъркането на спяща котка, да се плискаш в топлите води на поток, течащ в нощта към морето.

Тук ще ми хареса, помисли си Сеси.

— Какво? — попита момичето, сякаш чуло нечий глас.

— Как се казваш? — внимателно попита Сеси.

— Ан Лийри. — Момичето трепна. — *Това* пък защо го казах на глас?

— Ан, Ан — прошепна Сеси. — Ан, ти ще се влюбиш.

И сякаш в отговор откъм пътя се разнесе шум и трясък, трополене и звън на колела по чакъл. Появи се каруца с висок момък в нея, стиснал здраво поводите с огромните си ръце. Усмивката му блестеше през двора.

— Ан!

— Ти ли си, Том?

— Че кой друг? — Той скочи от каруцата и върза поводите за оградата.

— Аз не ти говоря! — Ан се извъртя, водата се разплиска от кофата.

— Не! — възкликна Сеси.

Ан замръзна. Погледна към хълмовете и първите изгряващи звезди. Впери поглед в младия Том. Сеси я накара да изпусне кофата.

— Виж какво направи!

Том изтича до нея.

— Виж какво направих заради теб!

Той избърса обувките ѝ с кърпата си, смееше се.

— Махай се! — Тя зарита към ръцете му, но той се разсмя отново и докато гледаше към него от много високо, Сеси видя обръщането на главата му, размера на черепа, огъня в носа му, блясъка на очите, широките му рамене и силата на ръцете му, вършещи деликатната работа с кърпата. Надничайки от тайния таван на хубавата главица, Сеси сякаш дръпна скрита жица и красивите устни веднага се отвориха.

— Благодаря!

— О, значи *можеш* да бъдеш учтива? — Миризмата на кожа от дланите му, миризмата на кон от дрехите му достигаше до нежните ноздри и Сеси се размърда в леглото си далеч през нощни поляни и покрити с цвят поля, сякаш сънуваше нещо.

— Не и с теб! — каза Ан.

— Ш-ш-ш, говори мило — каза Сеси. Протегна пръстите на Ан към главата на Том. Ан ги дръпна назад.

— Полудявам!

— Така е — кимна той, усмихнат, но леко озадачен. — Искаше да ме докоснеш ли?

— Не зная. Ох, махни се! — Бузите ѝ горяха като розови възлени.

— Защо не избягаш? Не те спирам. — Том стана. — Размисли ли? Ще дойдеш ли с мен на танци? Днес вечерта е специална. После ще ти кажа защо.

— Не — каза Ан.

— Да! — викна Сеси. — Никога не съм танцувала. Искам да танцувам. Никога не съм носила дълга шумоляща рокля. Искам го. Искам да танцувам цяла нощ. Никога не съм знаела какво е да си танцуваща жена; мама и татко никога не са ми позволявали. Кучета, котки, скакалци, листа — познала съм всичко на света в един или друг момент, но не и жена в пролетта, не и в нощ като тази. О, моля те — *трябва* да идем на танци!

Разпери мисълта като пръсти в нова ръкавица.

— Да — каза Ан Лийри. — Ще дойда. Не зная защо, но довечера ще дойда на танци с теб, Том.

— А сега бързо вътре! — викна Сеси. — Трябва да се измиеш, да кажеш на родителите си, да извадиш роклята, да я изгладиш, действай!

— Мамо — каза Ан. — Размислих.

Каруцата се понесе по пътя, стаите на фермата оживяха, топлеше се вода за баня, ютията се нагриваше на печката, майката търчеше с карфици в уста.

— Какво ти става, Ан? Та ти не харесваш Том!

— Вярно е. — Ан спря в разгара на силната треска.

Но навън е пролет! — помисли си Сеси.

— Пролет е — каза Ан.

И е чудна нощ за танци, помисли си Сеси.

— ...за танци — промърмори Ан Лийри.

И ето я във ваната, сапунът се пени върху белите ѝ закръглени рамене, малки гнезда пяна се настаняват под мишниците, топлите гърди се движат в дланите ѝ и Сеси раздвижва устата, кара я да се усмихне, кара всичко да продължи. Не бива да има никакво спиране, никакво колебание, иначе цялата пантомима може да отиде по

дяволите! Ан Лийри трябва да се движи, да действа! Търкай тук, сапунисай там, ставай! Бърши с хавлията! Слагай парфюм и пудра!

— Ти! — Ан се погледна в огледалото — бяла и розова като лилии и карамфили. — *Коя си ти тази вечер?*

— Седемнайсетгодишно момиче. — Сеси я погледна от виолетовите ѝ очи. — Не можеш да ме видиш. Знаеш ли, че съм тук?

Ан Лийри поклати глава.

— Дала съм си тялото на априлска вещица, само това трябва да е.

— Топло, много топло! — разсмя се Сеси. — Хайде, почвай да се обличаш.

Какъв разкош е да почувстваш красиви дрехи върху стройно тяло! А отвън вече те викат.

— Ан, Том дойде!

— Кажи му да изчака. — Ан внезапно седна. — Кажи му, че няма да ида на танците.

— Какво? — каза от прага майката.

Сеси отново се задейства. Не биваше нито за миг да си позволява да се отпуска и да оставя тялото на Ан. Беше чула далечния тропот на копита и трополенето на каруцата, носеща се на лунна светлина. За миг си помисли: ще намеря Том, ще поседя в главата му да видя какво е да си мъж на двайсет и една в нощ като тази. И ето че полетя бързо през полето, а сега бързаше обратно като домашна птичка към клетката в главата на Ан.

— Ан!

— Кажи му да се маха!

— Ан! — Сеси се настани и протегна мислите си.

Но Ан вече бе лапнала въдицата.

— Не, не, мразя го!

Не биваше да я оставям... дори за миг. Сеси изля съзнанието си в ръцете на момичето, в сърцето, в главата — леко, нежно. *Стани*, помисли тя.

Ан стана.

Облечи си палтото!

Ан облече палтото.

А сега тръгвай!

Не! — помисли Ан Лийри.

Тръгвай!

— Ан, не карай Том да те чака — каза майка ѝ. — Излизай веднага и стига глупости. Какво те е прихванало?

— Нищо, мамо. Лека нощ. Ще закъснеем.

Ан и Сеси изтичаха заедно в пролетната вечер.

Помещение с плавно танцуващи гълъби, разперили пищните си пера; помещение с пауни, с дъгоцветни очи и светлини. И наред всичко това кръжи, кръжи, кръжи и танцува Ан Лийри.

— О, каква чудесна вечер — каза Сеси.

— Каква чудесна вечер — каза Ан.

— Много си странна — каза Том.

Музиката ги обгръщаше в полумрак, в река от песен; носеха се, поклащаха се, потъваха, изплуваха за въздух, задъхваха се, сграбчваха се един друг като удавници и отново се завъртаха като във вихър, в шепоти и въздишки, под звуците на „Прекрасен Охайо“.

Сеси затананика. Устните на Ан се отвориха и мелодията зазвуча от тях.

— Да, странна съм — каза Сеси.

— Не си себе си — каза Том.

— Не съм, не и тази вечер.

— Не си онази Ан Лийри, която познавам.

— Да, изобщо, изобщо не съм — прошепна Сеси на мили оттук.

— Да, изобщо не съм — казаха раздвижилите се устни.

— Имам някакво много странно усещане — каза Том.

— За какво?

— За теб.

Отдръпна се от нея, докато танцуваха, и погледна блестящото ѝ лице, сякаш търсеше нещо.

— Очите ти — каза той. — Не мога да разбера.

— *Виждаш* ли ме? — попита Сеси.

— Хем си Ан, хем не си. — Том я завъртя внимателно, гледаше я неспокойно.

— Да.

— Защо дойде с мен?

— Не исках да идвам — каза Ан.

— Тогава защо?

— Нещо ме накара.

— Какво?

— Не зная. — В гласа на Ан се долавяше лека истерия.

— Хайде, стига, спокойно — прошепна Сеси. — Спокойно, спокойно. Завърти се, така.

Шепнеха, шумоляха, издигаха се и се спускаха в тъмната зала, а музиката ги водеше и въртеше.

— Но все пак *дойде* на танците — каза Том.

— Дойдох — отвърна Сеси.

— Хайде. — Както танцуваха, той леко я насочи към вратата и незабелязано я изведе от залата с музиката и хората.

Качиха се в каруцата и седнаха един до друг.

— Ан — каза той и треперещите му ръце хванаха нейните. —

Ан.

Но произнесе името ѝ така, сякаш изобщо не бе нейното. Все поглеждаше бледото ѝ лице, сега очите ѝ отново бяха отворени.

— Навремето те обичах, знаеш го — каза той.

— Зная.

— Но ти винаги си била така непостоянна, а аз не исках да бъда нараняван.

— Голяма работа, много сме млади — отвърна Ан.

— Не, исках да кажа, че съжалявам — каза Сеси.

— Какво искаш да кажеш? — Том пусна ръцете ѝ и се вцепени.

Нощта бе топла, миризмата на пръст се надигаше около тях и свежите дървета шумоляха с листа, сякаш се поздравяваха и си шепнеха.

— Не зная — отговори Ан.

— Но аз зная — каза Сеси. — Ти си висок и си най-красивият мъж на света. Вечерта е прекрасна; вечер, която никога не ще забравя. Винаги ще помня как съм била с теб.

Постави студената чужда ръка обратно в нерешителната му длан, стопли я, стисна я здраво.

— Но тази вечер си ту една, ту друга. — Том примигна. — Говориш едно, а после точно обратното. Исках да те заведа на танци заради доброто старо време. Поканих те просто така, без никакви задни мисли. А когато те видях при кладенеца, нещо в теб се бе променило. Наистина се бе променило. Беше различна. Имаше нещо

ново и нежно, нещо... — Той затърси думата. — Не зная, не мога да кажа точно. Начинът, по който гледаше. Нещо в гласа ти. И сега зная, че отново съм влюбен в теб.

— Не — каза Сеси. — В мен, в мен.

— А се боя да те обичам — каза той. — Отново ще ме нараниш.

— Бих могла — каза Ан.

Не, не, бих те обичала с цялото си сърце! — помисли Сеси. Ан, кажи му го, кажи го вместо мен. Кажи, че го обичаш с цялото си сърце.

Ан не каза нищо.

Том тихо се наведе към нея и докосна брадичката ѝ.

— Заминавам. Намерих си работа на сто мили отгук. Ще ти липсвам ли?

— Да — казаха Ан и Сеси.

— Тогавя може ли да те целуна за сбогом?

— Да — каза Сеси, преди някой друг да успее да се обади.

Той докосна устни до непознатата уста. Целуна я, трепереше.

Ан седеше като бяла статуя.

— Ан! — сръчка я Сеси. — Размърдай ръце, *прегърни* го!

Тя седеше като дървена кукла в лунната светлина.

Той отново целуна устните ѝ!

— Наистина те обичам — прошепна Сеси. — Тук съм, мен видя в очите ѝ, аз съм, и те обичам, както тя никога няма да те обича.

Той се отдръпна; изглеждаше така, сякаш е тичал много мили.

— Не зная какво става. За миг...

— Да? — попита Сеси.

— За миг си помислих... — Той разтърка очи. — Няма значение. Да те откарам ли?

— Да, моля — каза Ан Лийри.

Той цъкна на коня, уморено плесна с юздите и потеглиха. Сбруята шумолеше и пошляпваше, осветената от луната каруца се движеше във все още ранната пролетна нощ — бе едва единайсет — и край тях се плъзгаха блестящи поляни и благоуханни ливади с детелина.

И Сеси, загледана в поляните и ливадите, си мислеше — заслужава си, заслужава си всичко, за да сме заедно от тази нощ нататък. И отново чу далечните гласове на родителите си. „Внимавай.

Нали не искаш да изгубиш магическите си сили, като се омъжиш за простосмъртен? Внимавай“.

Да, да, помисли си Сеси. Готова съм да се откажа още сега, ако можеше да ме има. Нямах да имам нужда да се скитам през пролетни вечери, да живея в птици и кучета, в котки и лисици. Щях да искам да съм само с него. Само с него. Само с него.

Пътят минаваше под тях, шепнеше.

— Том — каза най-сетне Ан.

— Какво? — Той гледаше хладно пътя, коня, дърветата, небето, звездите.

— Ако ти се случи някога, когато и да е, да минеш през Мелин Таун в Илинойс, на няколко мили оттук, ще ми направиш ли една услуга?

— Може би.

— Би ли се отбил да видиш една моя приятелка? — Каза го със запъване, несигурно.

— Защо?

— Тя е добра приятелка. Разказвала съм ти за нея. Ще ти дам адреса ѝ. Само минутка.

Когато каруцата спря край дома ѝ, Ан извади молив и хартия от чантата си, постави листа на коляно и започна да пише на лунна светлина.

— Ето. Можеш ли да го разчетеш?

Той хвърли поглед на бележката и кимна озадачено.

— Сеси Елиът, Уилоу Стрийт дванайсет, Мелин Таун, Илинойс.

— Ще я посетиш ли някой ден? — попита Ан.

— Някой ден — отвърна той.

— Обещаваш ли?

— Какво общо има това с нас? — викна грубо той. — За какво са ми разни бележки и имена?

Смачка хартийката на топка и я пхна в джоба на палтото си.

— О, моля те, обещавай! — замоли се Сеси.

— ... обещавай... — каза Ан.

— Добре, добре, а сега ме остави! — извика той.

Уморена съм, помисли си Сеси. Не мога да остана. Трябва да се прибирам. Отслабена съм. Имам сила само за няколко часа пътешестване на нощ. Но преди да си тръгна...

— ... преди да си тръгна — каза Ан.

И целуна Том по устата.

— Аз те целувам — каза Сеси.

Том погледна Ан Лийри и се вгледа дълбоко, дълбоко в нея. Не каза нищо, но лицето му започна да се отпуска бавно, много бавно, бръчките изчезнаха, твърдите му устни омекнаха и той отново погледна дълбоко в осветеното от луната лице пред себе си.

После я свали от каруцата и потегли в нощта, без дори да каже „лека нощ“.

Сеси се отдели.

Ан Лийри извика, сякаш освободена от плен, втурна се към къщата по осветената от луната пътека и затръшна вратата.

Сеси се помота още съвсем малко. Погледна нощния пролетен свят с очите на щурче. Постоя самотно като жаба край една локва. С очи на птица погледна от висок, окъпан от луната бряст и видя как угасват светлините в две къщи, тук и на една миля нататък по пътя. Помисли си за себе си и за Фамилията, за странната си способност и за туй, че никой от Фамилията не може да се жени за някой друг от огромния свят отвъд хълмовете.

„Том? — Отслабващият ѝ ум летеше в нощната птица под дървета и над поляни с див синап. — Пазиш ли още бележката, Том? Ще дойдеш ли да ме видиш някой ден, някоя година, когато и да е? Ще ме познаеш ли тогава? Ще се вгледаш ли в лицето ми и ще си спомниш ли кога ме видя за първи път? И ще почувстваш ли, че ме обичаш, както аз те обичам, с цялото си сърце и завинаги?“

Спря в прохладния нощен въздух, на милион мили от градчета и хора, над ферми, континенти, реки и хълмове. „Том?“ Съвсем тихо.

Том спеше. Бе късна нощ; дрехите му висяха по столове или бяха спретнато сгънати в края на леглото. А в дланта до главата му върху бялата възглавница лежеше малко топче хартия. Бавно, много бавно пръстите му се свиха и стиснаха здраво бележката. И Том дори не помръдна и не забеляза как един кос тихо кацна за миг на перваза на прозореца, безшумно размаха криле, спря за миг и полетя на изток, над спящата земя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.